

Nr 21.

Av herr **Johansson, Johan Bernhard, m. fl.**, angående avsättande av ett naturreservat utmed den s. k. Haverdalsbukten i Harplinge socken m. m.

Under hänvisning till härmed bifogade P. M. från Hallands Naturskyddsförening, åtföljt av karta samt yttrande från professorerna Lennart von Post och Henrik Hesselman, angående avsättande av ett naturreservat utmed den s. k. Haverdalsbukten i Harplinge socken av Hallands län, hemställa vi att riksdagen må besluta

dels att inköpa i berörda P. M. närmare angivna Harplinge skogsallmänning, Harplinge enskilda tångallmänning och Fjelldalens gård tillhörigt område samt uttala, att de inköpta områdena, efter överlåtelse på kungl. domänverket, tillsammans med Lynga kronoflygsandsfält jämte det från Vapnö fideikommiss tillbytta av kronoparken omslutna området måtte för framtiden bilda ett naturreservat att av kungl. domänstyrelsen efter vederbörlig fridlysning förvaltas på i nämnda P. M. föreslaget sätt,

dels ock att för ifrågavarande köp jämte i samband med fridlysningen stående åtgärder anvisa för budgetåret 1937/1938 ett belopp av högst 59,000 kronor.

Stockholm den 18 januari 1937.

J. B. Johansson,
Fredrikslund.

Verner Andersson,
Köpinge.

Sven Larsson
i Varberg.

A v s k r i f t.

På anmodan har jag denna dag besiktigt Harplingebuktens sandstrand samt det därinnanför liggande flygsandsfältet med särskilt avseende på den föreliggande planen att för framtiden bevara detta område som naturpark.

Enligt min bestämda mening vore det synnerligen lyckligt, om denna plan kunde realiserats. Med sin regelbundna, av den litorala sandackumuleringen bestämda strandkanten, sin praktfulla gördel av strandklitter och sina av strandströmmarna avböjda åmynningar är Harplingebukten ett fullt representativt och synnerligen instruktivt exempel på den strandtyp, som är utmärkande för södra Hallands kust. Och den har såtillvida ett företräde framför de flesta andra likartade strandsträckor i denna del av Sverige, att den hittills icke deformerats genom bebyggelse, badanläggningar o. d. När det halländska naturskyddsintresset önskar få en dylik strand skyddad mot mänsklig åverkan synes mig knappast något lämpligare område kunna utväljas än just Harplingebukten.

Det eventuella naturskyddsområdet bör enligt min mening omfatta hela sandstrandsträckan jämte det innanför liggande flygsandsfältet t. o. m. de imponerande vandringsdyner, som begränsa detta inåt land och som numera gjorts stationära genom skogsplantering och tidigare anläggning av "sandgården". Dessa dynvallar äro, synes det mig, fullgoda minnesvårdar över befolkningens kamp mot den tidigare flygsandsfaran och äga därigenom även kulturhistoriskt intresse. Men därjämte bör i naturskyddsområdet innefattas så mycket av de till bukten anslutande stenstränderna som möjligt är. Särskilt bör den mot söder vettande strandsträckan av udden V. om Haverdal medtagas ända från Skallen och österut. Här föreligger nämligen ett sällsynt väl utbildat exempel på den strandtyp, från vilken sanden bortföres av vågor och strandströmmar, alltifrån de av bränningarna demolerade bergpartierna ytterst på udden och de av klappervallar och grusfält bestående partierna inmot bukten. Man har här i själva verket en kontinuerlig serie av strandtyper, vilka tillsammans bilda ett organiskt helt, nämligen ytterst den rena erosionsstranden, med söndersargat berg och kvarliggande större block, därefter den begynnande ackumuleringen av rullsten och klapper, som transporterats inåt buktens läområde, och slutligen sandstranden, som uppbyggts av den finaste och mest lätttransporterade sanden. Inom detta nordliga anslutningsparti bör naturskyddsområdets gräns läggas vid nedre kanten av den nu odlade marken.

Inom skyddsområdet bör all åverkan å marken förhindras. Sålunda får ingen sandtäkt eller stentäkt förekomma och inga byggnader uppföras. "Camping" o. d. bör tillåtas endast i hittillsvarande begränsade utsträckning. Däremot är det önskligt att skogsvården och skogsdriften får fortsätta efter hittills följda normer. Och likaså bör tångtäkt få ske och annat normalt strandbruk fortfarande tillåtas.

Halmstad den 6 juli 1933.

Lennart von Post.

Avskrift.

Svenska Naturskyddsföreningen.

*Till Hallands läns naturskyddsförening,**Halmstad.*

Styrelsen för Svenska naturskyddsföreningen har vid sammanträden den 12 nov. och 19 dec. 1935 studerat Edert förslag att förvärva äganderätten av havsstranden vid Haverdal och en del av närmast innanför liggande mark för att avsätta dessa som naturskyddsområden. Enligt styrelsens mening föreligger här en naturskyddsfråga av mycket stor betydelse. Havssandsstränderna med deras innanför liggande dyner utgöra en säregen och ömtålig naturtyp av stort intresse såväl ur rent vetenskaplig som estetisk synpunkt. Till dynlandskapets uppkomsthistoria knyter sig en rad geologiska, botaniska och kulturhistoriska problem. Den säregna naturen, närheten till havet, sandsträndernas utmärkta badplatser locka emellertid till bebyggelse och alltfler bli de dyn- och havsstrandsområden, som exploateras för en i och för sig lofvärd villabebyggelse. Under sådana omständigheter är det av stor vikt att söka bevara några typiska och vackra dynområden i obebyggt och orört skick. Det av Hallands naturskyddsförening föreslagna området fyller i detta hänseende högt ställda anspråk. Undertecknad Hesselman, som den 22 sistlidne oktober besökte området vill för sin del instämma i professor von Posts yttrande av den 6 juli 1933, nämligen att något lämpligare område än Harplingebukten knappast kunnat utväljas, när det halländska naturskyddsintresset önskar få ett strand- och dynområde skyddat mot mänsklig åverkan. På grund av vad som sålunda anförts vill styrelsen för Svenska naturskyddsföreningen uttala sin livligaste anslutning till förslaget och uttala förhoppningen att Hallands naturskyddsförening måtte lyckas genomföra detsamma.

Stockholm den 19 december 1935.

För Svenska naturskyddsföreningens styrelse

Henrik Hesselman.

Ordf.

/ *Carl Fries.*

Skr.

Avskrift.

P. M.

Angående frågan om avsättande av ett område utmed Haverdalsbukten till ett naturreservat, benämnt Haverdalsområdet.

Allmänna önskemål.

Inom den svenska naturskyddsrelsen har det länge varit ett önskemål att få ett större representativt strandområde för framtiden bevarat såsom naturreservat. Detta önskemål är särskilt framhållet av bland andra Prof. RUTGER SERNANDER i hans betänkande med förslag rörande det Svenska Naturskyddets organisation och statliga förvaltning, Upsala 1935.

Hitintills ha av statsmakterna stora fjällområden i Lappland avsatts som nationalparker, och i södra och mellersta Sverige äro skogar och lövängar flerstädes naturskyddade. Hårtill komma en del smärre områden av särskilt vetenskapligt intresse jämte enstaka föremål såsom flyttblock och gamla träd. Men av Sveriges långa kuster finnes ännu ingen representativ sträcka skyddad i ursprungligt skick.

Det vore av allra största värde om ett blivande reservat kunde förläggas till västkusten, som med sina långa, typiskt utformade strandbukter kan sägas bäst motsvara de fordringar, som böra ställas på ett dylikt reservat. Endast där finnas de stora linjerna i strandkonturen med milslånga havsbukter, de typiska dynbildningarna i all sin storslagna utformning, de stora flygsandsfälten och de säregna vindpinade strandskogarna omväxlande med ödsliga hedar.

I dessa strandbukter gömmas mycket av vetenskapligt värde, varom från olika fackmän föreliggande uttalanden, till vilka vi i det efterföljande hänvisa. I detta sammanhang må endast framhållas strandbukternas intressanta geologiska utformning, alla omständigheter, som äro förknippade med flygsandsfälten, samt strandområdenas säregna djur- och växtvärld. Därtill komma de oersättliga estetiska värden, som alltid finnas i en orörd och fri natur. Ur a'lmän synpunkt är det vidare av största vikt att bevara sådana områden, som kunna tjäna stadernas och tätbygdernas allmänhet till vederkvickelse och omväxling. Att det i landet finnes en utbredd insikt om nödvändigheten av att avsätta sådana områden, därom vittna artiklar i tidningspress och naturskyddslitteratur, ävensom år 1935 i riksdagen väckta motioner.

Om emellertid denna behjärtansvärda önskan överhuvud skall kunna förverkligas, då är det hög tid att något göres med det a'lra snaraste. De ännu obebyggda och i naturenligt skick bevarade stränderna äro mycket få och söker man efter ett enhetligt och väl avgränsat sådant område eller en hel lämplig havsbukt, har man mycket litet att välja på. Badortsbebyggelsen har på de sista åren tagit allt större proportioner. Hotell, pensionat, villor och badhytter växa nära nog som svampar ur jorden. Och intet ont i detta. Det är givetvis tvärtom önskvärt att badortsrörelsen på alla sätt uppmuntras och att allt större skaror från alla delar av landet om somrarna draga till badorterna vid vår vackra kust, men vi anse också, att om naturskyddsintresset, såsom fallet verkligen är, kan tillgodoses med en enda bukt, så bör denna inte förvägras, då det vällovliga badortsintresset behärskar allt det övriga av våra långa kuster. För övrigt är det ej heller meningen att å det föreslagna området förbjuda badning. Det är, såsom av det följande framgår, endast meningen att förhindra bebyggelse och sådana åtgärder, som kunna verka störande och ingripande i områdets natur. Att det svenska naturskyddets målsmän få anses ha blygsamma fordringar framgår vid en jämförelse med vad som begärts i Danmark för samma ändamål. I detta grannland har den 13 mars 1935 genom lantbruksministern framlagts en proposition med förslag om fridlysning av hela Jyllands västkust. (Se i övrigt SERNANDERS ovan citerade sakkunnigbetänkande, sid. 28.)

Haverdalsbukstens allmänna natur.

Efter vad vi ovan i allmänna drag anført, är det tydligt att Hallands Naturskyddsförening har sökt förverkliga berörda planer. När därför den för sin hembygd varmt intresserade Harplinge Hembygdsförening år 1933 väckte förslag om skyddandet av den c:a 1.2 mil norr om Halmstad belägna s. k. Haverdals-

bukten i Harplinge socken, upptog Naturskyddsföreningen detta förslag till behandling, och det visade sig snart att intet bättre område kunde uppletas. Under de följande åren har Naturskyddsföreningen arbetat vidare på saken och är nu, efter ett längre och vidlyftigt utredningsarbete, i stånd att framlägga ett fullständigt förslag i ärendet. Området utgöres av en helt avgränsad havsbukt med innanför liggande strandområde. Läget framgår närmare av ekonomisk karta, vilken jämte alla i ärendet åberopade kartor och handlingar äro samlade i en särskild akt. Strandlinjen är 4.5 km. lång och hela den föreslagna naturparken omfattar 353.83 hektar. Längs strandlinjen löper en jämn och bred sandstrand av imponerande mått och utseende. Bukten omramas i norr och söder av utskjutande bergiga uddar, vilka bilda en naturlig ram till det hela. De höra också, som senare visas, utvecklingshistoriskt nära samman med den övriga bukten. I anslutning till sandstranden ha vågor och vindar upptornat en mäktig rad av höga sanddynor eller klitter, vilka ligga som ett pärlband längs hela bukten och kanhända mer än något annat bidra till att göra området till den klenod, som den verkligen är. Bakom dynerna vidtager på en del ställen ett smalt bälte av sumpig mark, här och där avbruten av intressanta, vindpinade strandskogar. De täta björkratten ha ofta stor likhet med fjällsidornas björkskogar. Området inåt land utgöres av vidsträckt strandhedar, huvudsakligen bevuxna med martallar. Naturen på dessa hedar är i högsta grad säregen, på en gång ödlig och rogivande. I jämbredd därmed ligger ett med högt gräs och glesa träd bevuxet fält med steppnatur i miniatyr. Längst inåt land vidtager så en högre skog, mestadels barrskog, som på vissa områden formar sig till utmärkt vackra bestånd. I detta skogsbälte löper i gränsen för området och nära den odlade bygden en andra dynvall av ännu mäktigare proportioner än den vid havet liggande. På sina ställen torna dessa landdynor upp sig till kullar, som höja sig c:a 25 m. över den omgivande marken. Den vitgula sanden ger en skarp kontrastverkan till den omgivande mörkgröna furuskogen och gör på besökaren ett starkt intryck. Ingenstädes på vårt fastland torde man kunna uppvisa ett dynlandskap av tillnärmelsevis samma skönhets och storhet. Dessa dynor ha antagligen uppkommit genom att forna tiders befolkning här sökt bygga en barriär mot den hotande flygsanden. Man har uppfört långa risgården, vilka så småningom översandats och sedan påbyggt undan för undan. Det är ett intressant stycke kulturhistoria, som här så levande demonstreras. Det vore i sanning stor skada, om detta dynlandskap skulle skövlas, hotat som det är av villabebyggelse och sandtäkt.

Genom naturparken rinner den lilla ån Skintan. Den ringlar sig genom täcka lunder med rik växtlighet och flyter mitt i bukten ut i havet i en mynning, som på grund av vågor och strandströmmar ständigt ändrar läge. Havslaxöringen går på hösten upp i ån och leker. I oktober böljar den lilla vattenytan för 2 à 3 kilos fiskar, som under sin lektid äro i gott behov av skydd.

Växtligheten representeras av flertalet typiska strandväxter, därav åtskilliga sällsynta arter. Som exempel kunna nämnas *Honkenya peploides*, *Cakile maritima*, *Statice armeria*, *Plantago maritima*, *Senecio viscosus*, *Gochlearia officinalis*, *Salsala kali*, *Atriplex*arter, de vanliga *Hieracium umbellatum*, *Elymus arenarius*, *Carex arenaria* samt den mera sällsynta strandkålen, *Crambe maritima* och martornan, *Eryngium maritimum*. I beständiga vattensumpar innanför dynerna finnes *Hippuris vulgaris* och i själva bäcken *Iris*, *Sparganium ramosum* och den ståtliga *Butomus umbellatus*.

Faunan är representerad av älg, hare, orre och raphöns. Egendomligt nog

tyckas rapphönsen trivas gott på de vidsträckta strandhedarna. Stränderna domineras av havsfåglar och vadare.

Rörande naturen hänvisas vidare till några fotografier från olika delar av området. Som synes utgör detta en provkarta på många vitt skilda intressanta naturtyper, vilka ändå på sitt sätt fullt naturenligen övergå i varandra och alla tillhoppa utgöra ett organiskt helt. Att en sådan bukt ännu finnes fullt orörd och bevarad i all sin naturliga storhet, det är en synnerligen lycklig och fullkomligt enastående tillfällighet, som det gäller att begagna sig av, innan det inom kort är för sent. Det vore stor skada att nu sitta med armarna i kors och låta området exploateras och bebyggas till förnöjelse blott för ett fåtal, varigenom mycket av stort värde skulle undandragas naturskyddet, vetenskapen och den större allmänheten.

Vetenskaplig förundersökning.

För att inhämta några erkända fackmäns utlåtande om områdets lämplighet till fridlysning och dess möjlighet att på ett fullvärdigt sätt kunna representera ett typiskt svenskt kustområde vände vi oss till Svenska Naturskyddsföreningen med begäran om undersökning av den föreslagna naturparken. Denna besöktes också den 6 juli 1933 av Prof. LENNART von POST, vars utlåtande återfinnes i nämnda akt.

Den 22 oktober 1935 företogs en ny undersökning, denna gång av Prof. HENRIK HESSELMAN, som för egen del livligt ville anbefalla en fridlysning, instämde i von POSTs yttrande och å Svenska Naturskyddsföreningens vägnar närmare uttalade sig i saken (se akten). Såsom medlem i Vetenskapsakademiens Naturskyddskommitté lovade Prof. HESSELMAN också sin tillstyrkan hos denna myndighet när ärendet i sinom tid komme att dit remitteras. Att Länsstyrelsen också kommer att bifalla en ansökan om fridlysning, därför borgar det stora intresse, som landshövdingen i Hallands län städe har visat den från olika synpunkter betydelsefulla frågan och det aktiva stöd han lämnat genom att vid flera tillfällen göra personliga insatser till Naturskyddsföreningens hjälp. Kungl. Domänstyrelsen, som nära beröres av frågan därigenom att en del av området utgöres av kronopark, har medverkat till en lycklig lösning av frågan. Från när och fjärran ha också andra intresserade röster höjts till förmån för saken. Utan överdrift torde man sålunda kunna påstå, att avsättande av denna naturpark är en hela landets angelägenhet av största betydelse.

Äganderätten.

Det till fridlysning avsedda området utgöres av:

1. Lynga kronoflygsandsfält, å ekonomiska kartan betecknad med bokstaven c). Areal 228.28 ha.
2. Harplinge skogsallmänning, betecknad b), tillhörande olika gårdar i Harplinge socken omfattande en areal av 36.59 ha.
3. Harplinge enskilda tångallmänning, betecknad a), likaledes tillhörande olika gårdar i socknen men ej alltid desamma, som äro delägare i skogsallmänningen. Areal 21.75 ha.
4. Ett Fjälldalens gård tillhörigt område, betecknat d). Areal 18.36 ha.
5. Ett Vapnö fideikommiss tillhörigt område, betecknat e) och helt inneslutet i kronoparken. Areal 54.85 ha.

Som synes äro äganderättsförhållandena rätt invecklade. För att fridlysningsbestämmelserna överhuvudtaget skola kunna genomföras, är det nödvändigt, att hela området lägges under gemensam förvaltning. Åtgärder äro vidtagna, vilka möjliggöra slutgiltiga inköp av de båda allmanningarna och Fjelldalsområdet. Avsikten är att sedan omedelbart överlåta dessa områden å Domänverket att läggas till kronoparken, som utgör den största och centrala delen av området.

Förvärvandet av områdena.

För köpets verkställande erfordras medel till nedan angivet belopp, som skulle anvisas av riksdagen. Överlåtelsen till Domänverket bör ske utan ersättning, mot villkor allenast, att närmare stipulerade fridlysningsbestämmelser av Kungl. Domänstyrelsen godkännas att gälla för hela området, kronoparken däri inräknad och således icke endast en zon utmed havet, som nämnts av Domänstyrelsen. Ett sådant inskränkt fridlysningsområde skulle vara otillfredsställande och icke föra till det mål, som här avsetts. De områden, som föreningen anser böra oundgängligen bevaras, skulle enligt Domänstyrelsens zonindelning ligga utanför, vilket givetvis vore en orimlighet.

Det VAPNÖ fideikommiss tillhöriga området torde lämpligast kunna förvärvas genom byte med ett likvärdigt område under det närbelägna FAMMARPS kronoflygsandsfält, som gränsar intill fideikommissets mark. Det skulle alltså ske ett rent utbyte av mark mellan kronan och fideikommisset. Domänstyrelsen har också beredvilligt låtit verkställa värderingen ifråga och anslutit sig till förslaget om markbyte och därvid uttalat vissa önskemål, som omnämns i skrivelse, vilken ingår i akten.

Rörande förvärvandet av de båda allmanningarna så förefanns helt naturligt från början en del stridiga meningar om köpeskillingen. Det visade sig då vara nödvändigt tillsätta en opartisk värderingsnämnd, vars yttrande föreligger i ett särskilt värderingsprotokoll (se akten).

Tångallmanningen, som angränsas av ett uppväxande badortssamhälle och till stor del består av till bebyggelse lämplig mark men utan skog, måste åsättas ett visst tomtvärde och värderades till 9,500: — kr., d. v. s. c:a 219: — kr. pr tnd eller ungefär 4.4 öre pr kvm.

Skogsallmanningen, bestående av till tomter synnerligen lämplig mark med högt och vackert läge och dessutom bevuxen med mogen och värdefull skog, som lämnat ägarna en god årlig avkastning, värderades till 34,000: — kr., d. v. s. 464: — kr. pr tnd eller ungefär 9.3 öre pr kvm. Med hänsyn till områdets vackra läge runt en havsvik med utomordentlig badstrand och därav följande möjlighet till tomtförsäljning och med hänsyn jämväl till avkastning av skog, jakt, fiske och bete få de åsatta värdena betraktas som skäliga.

Efter underhandlingar med representanter för jordägarna ha dessa slutligen godkänt den skedda värderingen och har Naturskyddsföreningen kunnat avsluta köp av båda allmanningarna enligt köpekontrakt av den 25 oktober 1936, vilket återfinnes i akten. Å köpet har erhållits vilande lagfart.

Till belysande av alla myndigheters intresse och förståelse för denna naturskyddsfråga framhålles, att för kronoegendomen STORA SKER, som äger del i tångallmanningen, Kungl. Domänstyrelsen tillstyrkt försäljningen av å gården belöpande andel, och har Kungl. Maj:t uppdragit åt Länsstyrelsen i Hallands län att underteckna köpekontraktet. För prästbostället och k'ockaregården har Kungl. Maj:t, efter tillstyrkande av pastoratsstämman, stiftsnäm-

den och Kungl. Kammarkollegium, uppdragit åt Stiftsnämnden att avsluta försäljningen. Även dessa handlingar återfinnas i akten.

Rörande *Fjälldalsområdet* föreligger köpehandling av den 1 oktober 1936. (Se akten.) Köpesumman utgör 12,000: — kr., d. v. s. c:a 330: — kr. pr tnd eller ungefär 6.5 öre pr kvm. Även detta pris får anses skäligt, då området har en ovanlig naturskönhet och är beläget intill strandvägen mellan Halmstad och Falkenberg. Å detta område ligga de ovan nämnda höga sanddynerna och här finnes också nedanför dynerna ett skogsbestånd, som är det värdefullaste å hela området, kronoparken ej undantagen.

Köp av dessa tre områden, allmänningarna och *Fjälldalsområdet*, är sålunda redan avslutat. Det förfaller dock därest likvid ej erlägges före utgången av år 1937. Ärendet måste således behandlas vid 1937 års riksdag och kan ej uppskjutas, då i så fall hela frågan skulle oåterkalleligen förfalla. Ett uppskov med erläggandet av köpeskillingen skulle nämligen vara hart när omöjligt att erhålla av de hundratals delägarna, av vilka en enda skulle kunna stjälpä hela företaget.

Enär en jämförelse av köpeskillingen mellan de olika fastigheterna har intresse lämnas följande sammanfattning:

(Enligt ekonomiska kartverkets beskrivning.)

a. Harplinge tångallmanning	21.75 ha
b. Harplinge skogsallmanning	36.59 "
c. Lynga kronoflygsandsfält	222.28 "
d. Fjälldalsområdet	18.36 "
e. Vapnö fideikommissområde	54.85 "
	<hr/>
	353.83 ha.

a. = 9,500 kr. eller c:a 4.4 öre/kvm.

b. = 34,000 kr. " " 9.3 "

d. = 12,000 kr. " " 6.5 "

Fridlysningsbestämmelser.

Fridlysningsbestämmelserna skulle avse förbud mot all bebyggelse, mot att hämta sand och sten, att insamla växter, vidare mot uppgörande av eld och i övrigt mot all åverkan, som varaktigt kan förändra naturen. Däremot skulle skogsbruk fortfarande vara tillåtet, likaledes fiske i havet och jakt i den utsträckning som stipuleras i uppgjorda köpekontrakt. Den urgamla rätten till tångtäkt skall även bibehållas. Allmänheten skall ha fritt tillträde till hela området och badning skall i obegränsad utsträckning tillåtas.

Förutom de fördelar, som ifrågavarande reservat skänker kan tilläggas att de icke kommer ett fåtal tillgodo utan tvärtom. Belägenheten är som förut nämnts gynnsam i förhållande till vägar och genom de utomordentliga kommunikationerna å dessa blir området lätt tillgängligt för alla, det blir en folkpark.

Naturresevatets skötsel och tillsyn.

Som förut framhållits kommer området under Domänverkets vård, som har att förfoga över skogsavkastningen. Det är emellertid uppenbart, att då området bör vara i städast skick, erfordras någon tillsyn utöver den rent skogliga. Föreningen anser emellertid att en ständig tillsyn är icke erforderlig, varför

kostnaderna böra vara ganska ringa och kunna bestridas av skogsförsäljningsmedlen. Ett extra årligt anslag för ifrågavarande ändamål anses sålunda obehörligt.

Slutligen vill föreningen understryka att de anslag, som skulle äskas av riksdagen, komma att gagna hela folket och att de marker, till vilkas förvärv medlen utgå, förbliva i statens ägo. Naturskyddsföreningen vill, på i detta P. M. anförda skäl, uttala den förhoppningen, att riksdagen beaktar vad som i ärendet anförts och beviljar de för ändamålet erforderliga medlen 59,000 kronor.

Halmstad i december 1936.

Hallands Naturskyddsförening.

G. Pfeiff.

Bilaga I

Likvid för köp av:

Tångallmanningen	9,500: — kr.	
Skogsallmanningen	34,000: — „	
Fjelldalsområdet	12,000: — „	55,500: — kr.

Naturskyddsföreningens kostnader:

För värdering av allmanningen, avstyckningsförrättning, lagfarter, juridiskt biträde, frigörande av de förvärvade områdena från inteckningar, stämpelavgifter och annonser vid fridlysningen, vetenskapliga undersökningar, utredningar, växtinventering m. m.	3,025: — kr.
Oförutsedda utgifter	475: — „
	<u>Summa: 59,000: — kr.</u>

